

St. Sarkis Armenian Church – 1st Sunday after Transfiguration – 07-30-17

Isaiah 3:16-4:1, 1 Corinthians 1:25-30, Matthew 18:10-14

Յանուն Հօր եւ Որդւոյ եւ Հոգւոյն Սրբոյ. ամէն:

Անցեալ կիրակի, Պայծառակերպութեան տօնը տօնախմբեցինք, այսինքն՝ այդ օրը երբ Թաբոր լեռին վրայ, Պետրոսին, Յակոբին եւ Յովհաննէսին աչքերուն առջեւ, Յիսուս լուսաւորուեցաւ: Եւ մինչեւ տօնը Վերաբոխման Ս. Աստուածածնի, մենք Պայծառակերպութեան եղանակը կը շարունակենք: Եկեղեցին քանի մը շաբթուայ ժամանակ կու տայ մեզի որպէսզի Յիսուսի պայծառակերպութեան իմաստին վրայ խորհինք:

Եւ որքան որ այդ պատմութեան վրայ խորհինք, այդքան հարցումներ կը յայտնուին: Մասնաւորապէս, այսօր, մէկ հարցում մը կ'ուզեմ յարուցանել Պայծառակերպութեան պատմութեան մասին: Այդ հարցումը հետեւեալն է. ինչո՞ւ Յիսուս իր երեք տարուայ ծառայութեան ընթացքին լուսաւորուեցաւ, իր փառքը ցոյց տուաւ, ճիշդ այդ պահուն: Ան կրնար լուսաւորուիլ ռեւէ ժամանակին: Ինչո՞ւ այդ պահը յարմար տեսաւ իր փառքը ցոյց տալ:

Եթէ այդ հարցումը ուզենք պատասխանել, պէտք է քիչ մը ետ դարնանք աւելի վաղ մասը այդ պատմութեան: Հայ եկեղեցւոյ մէջ, Պայծառակերպութեան աւետարանը իսկապէս կ'սկսի քանի մը համար առաջ, ուր կը պատմուի Պետրոսի նշանաւոր խոստովանութիւնը: Պատուութիւնը այսպէս է.

Յիսուս իր աշակերտներուն կը հարցնէ. «Ի՞նչ կ'ըսեն մարդիկ իմ մասին, թէ ո՞վ է Մարդու Որդին:» Իր աշակերտները կը պատասխանեն. «Ոմանք կ'ըսեն թէ Յովհաննէս Մկրտիչն էս, ուրիշներ՝ Եղիան, ուրիշներ ալ՝ Երեմիան կամ մարգարէներէն մէկը»: Եւ Յիսուս նոյն հարցումը կը կրկնէ, այս անգամ իր աշակերտներուն ուղղելով իսկ: Կը հարցնէ. «Իսկ դուք ո՞վ կ'ըսէք թէ եմ:»

Այս է պահը երբ կը լսենք Սիմոն Պետրոսի խոստովանութիւնը. այսինքն՝ «Դուն Քրիստոսն էս, կենդանի Աստուծոյ Որդին:»

Առանց Պետրոսի այս նշանաւոր եւ զարմանալի խոստոխանութեանը շատ դժուար է Պայծառակերպութեան պատմութեան իմաստը թափանցիլ: Յիսուս լուսաւորուեցաւ իր աշակերտներուն աչքերուն արջեւ միայն ու միայն այդ խոստովանութենէն վերջը: Պետրոսը, Յակոբը եւ Յովհաննէսը պատրաստ էին Յիսուսը տեսնելու իր բուն պայծառ փառքովը միայն ու միայն երբ Յիսուսի ինքնութիւնը, այսինքն իր Աստուծոյ Որդի ըլլալը խոստովանած էին արդէն:

Ուրեմն ի՞նչ կը նշանակէ Պայծառակերպութեան այս սքաչելի տօնը մեր կեանքին մէջ: Կը նշանակէ, ի միջի այլոց, որ մենք ալ, երկու հազար տարի վերջ, պիտի կարենանք տեսնել մեր պայծառակերպուած Տէրը եթէ Պետրոսի հետ խոստովանինք իր Աստուծոյ Որդի ըլլալը, նախ քան մեր տեսնելուն: Յիսուս միշտ Աստուծոյ որդին է, միշտ կաշխատի մեր կեանքին մէջ, միայն մենք աչքերը պէտք է ունենանք Յիսուսը տեսնելու:

Մեր Քրիստոնեական ճանապարհը կ'սկսի մէկ քայլով: Այդ առաջին քայլը Պետրոսի խոստովանութիւնն է: Երբ Յիսուս հարցուց «Ի՞նչ կ'ըսեն մարդիկ իմ մասին, թէ ո՞վ է Մարդու Որդին,» աշակերտները ըսին «Ոմանք կ'ըսեն թէ Յովհաննէս Մկրտիչն ես, ուրիշներ՝ Եղիան, ուրիշներ ալ՝ Երեմիան կամ մարգարէներէն մէկը»: Մենք ալ երբեմն, այդ տեսակ պատասխան կու տանք, չէ՞: Թերեւս կ'ըսենք որ Յիսուս միմիայն բարի ուսուսիչ մըն է: Թերեւս կ'ապրինք այնպէս մը որ կարծենք թէ Յիսուս միայն երբեմն մեր Տէրը ըլլար – այսինքն՝ իբրեւ Տէր կը խոստովանինք զինքս միայն երբ մենք կը փափագինք իրմէ օգնութիւն ստանալ: Այդ տեսակ խոստովանութեամբ, այդ տեսակ աչքերով, Յիսուսի փառքը պիտի չտեսնենք:

Հապա, եթէ կարենանք Պետրոսի պատասխանը ճշմարտապէս տալ եւ Պետրոսի այդ խոստովանութեամբը ապրիլ, եթէ կարենանք մեր լման սրտով ըսել թէ Յիսուս Քրիստոսն է, կենդանի Աստուծոյ Որդին է, պիտի սկսինք տեսնել պայծառակերպուած Տիրոջ դերը մեր կեանքին մէջ՝ հակառակ բոլոր չարութիւններուն որ թերեւս կը տեսնուին մեր շուրջ: Յոյսս այն է՝ որ մենք ալ Պետրոսի պէս պիտի կարենանք այնպէս ապրիլ որ մեր իսկ աչքերով տեսնենք մեր պայծապերպուած Տէրը, որ մեր կեանքին մէջ ներկայ է եւ կ'աշխատի միշտ, ճշմարիտ Աստուծոյ ճշմարիտ Որդին. որուն փառք յաւիտեանս. ամէն:

In my Armenian sermon, I explained that we are in the season of the Feast of the Transfiguration. I also discussed how Peter's confession, "You are the Christ, the Son of the Living God", was the means by which Peter, James and John were able to see the Transfigured Lord. By truly accepting that confession of faith, they were open to see Christ for who he truly is, in all of his glory. This moment is so pivotal in the accounts of the Gospels, that Christ himself acknowledges the significance of the moment. He says, "Blessed are you, Simon, Son of Jonah! For flesh and blood has not revealed this to you, but my Father who is in heaven. And I tell you, you are Peter, and on this rock I will build my church, and the powers of death shall not prevail against it." (Mt 16:17-18)

The rock, or վիճակ in Armenian, on which Christ promises to build his Church is the confession of faith offered by Peter. The word վիճակ which is chosen in the Armenian translation offers a very unique set of properties. A վիճակ is large and strong, but it is also securely fastened into the ground. A վիճակ offers stability, security, reliability, and strength for all that is fixed upon it. The word վիճակ also appears earlier in Matthew's Gospel, in one of Jesus' parable. The parable goes like this:

“Everyone then who hears these words of mine and does them will be like a wise man who built his house upon the փէմ; and the rain fell, and the floods came, and the winds blew and beat upon that house, but it did not fall, because it had been founded on the փէմ. And every one who hears these words of mine and does not do them will be like a foolish man who built his house upon the sand; and the rain fell, and the floods came, and the winds blew and beat against that house, and it fell; and great was the fall of it.” (Mt 7:24-27)

So when Jesus says that he is building his Church upon the փէմ of Peter’s confession, we think back to this parable and see that the փէմ of Peter’s confession of faith is not just a confession of words, but it is a confession of faith that leads to concrete action. If the house built on the փէմ in the parable is likened to the person who hears Christ’s words and does them, then in the same way, the faith on which our Church is built must be a faith which leads to action.

This proclamation by Christ, that the confession of faith, “You are the Christ, the Son of the living God” is the փէմ on which the Church is built, this proclamation is taken so seriously by the Church, that every Badarak which is offered in the Armenian Rite is offered on a փէմքար, which is a piece of rock that is consecrated with Holy Muron and which is

permanently fixed within every Armenian altar. The վիմարքայ serves to remind us of the fact that all we do as Church is founded on Peter's վիմարքայ, the վիմարքայ which is the proclamation that Jesus is the Christ, the Son of the living God.

So the question becomes: have we founded our home on the sand or on the վիմարքայ of Peter's confession? Do we live our lives with the conviction that Jesus is the Christ, the Son of the living God? Does that reality guide the way we make our decisions? Do we allow it to offer us the stability, security, reliability, and strength that the վիմարքայ is supposed to?

I think that for most of us, we tend to choose the foundation of sand instead of the վիմարքայ. There are so many times when it just seems easier to build our lives other things than the love Christ has shown us through his sacrifice on the cross. It's easy to go to the mall or to Amazon.com to impulsively buy from among a variety of extraordinary products to comfort us after a stressful day. It's tempting to look to Facebook or Twitter or Instagram for acceptance when our self-esteem is low. It seems unavoidable to not look for a meal or a dessert or a beverage that soothes us after a moment of anxiety, or hurt, or loss.

The problem with the world we live in today is that there are so many self-proclaimed solutions to any sense of discomfort, pain or loneliness we may experience that, for a moment, certain do make us feel better. But like the house built on sand, when the rain falls, and the floods come, and the winds blow and beat against the houses of our lives, all of these “solutions” will most certainly fail us because they have not provided any real foundation for us to stand on.

When the real struggles in life come and the shopping sprees, facebook binges, and chocolate splurges fail us, where will we be standing? The Gospel that the Church proclaims insists that living our lives on the rock that Jesus is the Christ, the Son of the living God will provide us with a solid foundation, and that, when the rain falls, and the floods come, and the winds blow and beat against the houses of our lives, Christ himself will hold us up.

It may be time to lay a new foundation for the home of our lives. I pray that we all take the step that Peter did. I pray that we accept the foundational proclamation made by Peter, that Jesus is the Christ, the Son of the Living God. I pray that this proclamation give us the eyes to see the glory of the Transfigured Lord, who is constantly working among us. And I pray that in all that we do, we may do it to offer the Transfigured Lord

glory and honor, with the Father and with the Holy Spirit, now and
always and unto the ages of ages. Amen.